

מזל טוב אריה.

בגען בזמןנו, היו שני חברים בשם ישראל גלייל, אחד הידוע, והשני ישראל גלייל "הגדול" בגלל גובהו. זה האחרון, איש עבודה, חקלאי בنفسו, מעולם לא יצא מ从此, והוא ידוע בגען בغال ההומור הגלייצאי, החריף ואירוני? ובغال תעוותו להגיד את אשר היה עם ליבו לכל אחד ולמניגות הגדולה במינוח. באחד מן הסיפורים המפורטים הוא פנה לישראל גלייל ו אמר לו, ישראל hari אנחנו יהדים ואתה הרבה צער מני, אני בטוח שלא תותר להספיד אותנו. אם כך, תגיד לי עכשו מה אתה מתכוון לומר אז.

אני בטוח אם אריה, כפי שאנו מכירים אותו, חשב פעם או התכוון בכלל שידובר עליו. אבל היום נעשה מה שלא עשינו שנים רבות, נדבר אליו ונדבר עליו.

לאRIA היו חברים רבים, אבל קשה לראות בו איש חברה, אורך החיים הספרטני שניהל כל חייו, הצניעות הפנימית שהשתקפה בכל היבט אישיותו, ריכוז היו בעשייה, בכל עשייה, מן הדברים פשוטים עד התפקידים הבכירים שניהל, כל אלה יצרו לו דמי של מיזאנטרופ.

היה מרכז משק בסביבה של עוני ממש. בغال העלייה הגדולה מצרים ומרוקו כאשר הגיעו ארצה משפחות החברים, שימש למשעה הקיבוץ למקום מעבר, להתארגנות הראשונה בארץ.

אריה עבד יומם ולילה, תרתי משמע,/caillo שבה אותו דיבוק, רצז את הכל בצורה מטורפת/caillo עליו ורק עליו הוטלה המלאכה לעשות, ובשיטה דאז, פתקאות על פתקאות בכיס של החולצה.

אחרי ריכוז המשק,/ ניהול המועצה האזורית, אותו המאמץ בלתי נלא והשകת כוחות ללא חשבון ולא פרופורציה באותו ריכוז המאמץ בכל דבר שנעשה קטן כגדול, ושוב/caillo עליו ורק עליו הוטלה המלאכה לעשות.

לא יכולנו לדעת אפילו אם אהב את העבודה או רצה את התפקידים.

אבל עשה את הכל בדבקות כמעט דתית של אמין שנשרף נפשית בעבודת קודש. הזכיר בהתנהגו את אשר כתב MAX WEBER על האתיקה הפרוטסטנטית: כל שעה שלא עובדים, חוטאים.

לא השאיר שמן לעצמו. מלבד קשר עם משפחות של הגרעין המייסד, חי עם עצמו לבדו.

עם השניים והקשיים התרך, נתגלהcadm חביב, נוח לבריאות ומלא הומור.

אמין שאין כמוهو לשאת את אכזריות הגורל. נושא את הפגיעה הקשה במאור עיני, באצלות ובחשלמה סטוית, תוכנות עליהן קראנו בטרגדיות היוונית.

אבל למזלו, הוא בריא וצלול, עליו אפשר להזביק את הפרדוקס, זkan יפה.

אריה היה הראשון ממחברי ברור חיל, ששהה עתי על העברה לכאן. אני זכר את השיחה היטב, היא הייתה מלאה בקשישים גדולים לשוניים, ידעת בקשיש עברית למתחללים, והיו גם קשיים רבים בראשית התקופה והקבוצות שכל אחד מאתנו יציג, כל אחד מאתנו היה נציג של מצוקה אחרת, אריה היה חדור דאגה וחרדה ממצוות של הקיבוץ שהיא במצוקה קיומית, ואני עמוס דאגה לגורלו של הגרעין, שהתגלגל בארץ מואז עזיבת מפלסים, ולא פחות דאגתי על עתידה של התנועה.

הסוף הרי ידוע, אבל השוני שבמבנה האישיות, הקרמלה, הגורלות השונים, גרמו לנו לחיות באותו הקיבוץ, ולמרות זאת לחיות זה ליד זה, ולא תמיד זה עם זה.

לקראת הדיוונים על השינוי, שוחחת עם אריה על העקרונות, ולא פחות על הסכומים שהוא תרם עד כה לקיבוץ וההשלכות של השינוי עליו. הוא התעניין בכל הנוגע לכלל, אבל לא התייחס כלל לגורל של כספו - הוא בעידן ההפרטה המשמשת ובאה.

למרות האופי הציני של העידן שאנחנו חיים בו, לו הייתה רוצה לפחות את אריה במושגים של הערכה וכבוד, הייתה אומר לו ועליו שהוא דמות של איש העלייה השנייה, כאלה ראוי והכרתי רק בכינרת ודגניה א.

אריה אני מאמין לכך אריכות ימים אבל צמודה תמיד לבריאות טובה, ושימצאו בקרוב מאד תרופת חדיישה ורופא גדול, שייחזר לכך את מאור עיניך.